

Myšlenky nejen pro dušičkový čas

Všechny končiny země, všechna království světa by pro mne nebyla žádným ziskem; pokud na mně záleží, zemřít v Ježíši Kristu je lépe než být vladařem na nejzazším konci země. Ten, který za nás zemřel, to je všechno, co hledám. Mojí jedinou touhou je Ten, který pro nás zase vstal. Bolesti nového zrození jsou přede mnou. Mějte se mnou trpělivost, bratří, nezavírejte přede mnou život, nechtějte, abych byl mrtvě narozen. Zde je ten, který touží jen po tom, aby náležel Bohu. Nedávejte ho zase darem světu, nesvádějte ho věcmi světa. Nechte mě dosáhnout světla, světla čistého a neposkvrněného. Neboť jen když půjdu za ním, budu skutečně člověkem. Nechte mě napodobit utrpení mého Boha. Jestli má někdo z vás v sobě Boha, ten pochopí mé tužby.

(*Ignatius z Antiochie*⁷⁹)

Ne že bych vám chtěl sám od sebe takto psát o životě svatosti, moji bratří, kdybyste mě k tomu vy sami nebyli vybídli. Neboť já jsem jako kdokoli jiný mého druhu tak dalek toho, abych si myslel, že mám moudrost našeho požehnaného a slavného Pavla. On během pobytu u vás dal mužům té doby jasné a zdravé poučení ve slovu pravdy, když tu byl mezi vámi osobně. A i po svém odchodu stále posílal dopisy, které - když je budete pozorně studovat - vám umožní udělat pokrok ve víře, která vám byla předána. Víra je matkou nás všech. Vede nás spolu s nadějí a láskou k Bohu, ke Kristu a k bližnímu. Kéž se o ně mysl člověka opře, pak člověk splní všechny požadavky svatosti. Neboť mít lásku znamená být mimo dosah hříchu.

(*Polycarp ze Smyrny*⁸⁰)

V přístavu končí má pouť, již Osude, Štěstěno jděte! pravil básník a já pravím: V Kristu končí má pouť, vy prázdná božstva, již jděte! Kristus je mi vším, sedátko u jeho nohou bude mi milejší než všechny trůny světa a jeho pokora než všeliká vznešenost. Zdá se mi, že jsem našel nebe pod nebem, zřetelněji vida než dosud stopy tohoto nebeského vůdce: a chci v nich kráčet a nevzdalovati se jich, abych šel nejjistější cestou k nebi. Celý můj život byl putováním a neměl jsem vlasti. Ustavičně jsem měnil místo pobytu; nikdy a nikde jsem neměl stálého domova. Však již vidím nebeskou vlast, k jejímž prahům mne dovedl můj vůdce, mé světlo, můj Kristus, jenž mne předešel, aby mi připravil místo v domě otce svého, kde je příbytků mnoho: a brzy přijde, aby mne vzal k sobě, abych i já byl tam, kde je on. Již tedy jednoho jest mi potřebí, zapomenouti na věci, kteréž jsou za mnou a chvátati k odplatě svrchovaného povolání Božího (Fp 3,14).

Díky tobě vzdávám, Pane Ježíši, původci a zdokonavateli víry mé, jenž jsi mne, neopatrného pocestného, který zbloudil na nesčíslných křižovatkách cest od cíle své cesty a kterého zdržovaly nekonečné vedlejší starosti a překážky, přece tam dovedl, že stojíte již na kraji nebeské vlasti vidím, že jen ještě Jordán smrti musím překročit a brzy se octnu uprostřed krás blažené vlasti.

(*Jan Amos Komenský*⁸¹)

* * *

z knihy Jiřiny Kubíkové „Rozhovory s Ježíšem“ - o smrti

Lásku k člověku si často uvědomíme,
až když jej ztrácíme.

Vroucnost citu se vzedme zoufalou vlnou,
když staneme u rakve.

Ani jsem nevěděl,
jak těžké bude žít bez něj!

Když nás opouští matka,
vzpíráme se nutnosti rozloučení.

Bytostně nás bolí vzpomínka na její laskavé oči,
slzy nám dusí hrdlo a pronikají do celého těla,
když pomyslíme na její oběti.

Duše se zmítá náhlým otřesem,
vždyť ona pro tebe dýchala!

Maminko, mám tě rád!

Podobně je tomu s tvým vztahem k Pánu Ježíši.

Stále jsi uprostřed církve,
denně otvíráš Písmo,
kdykoli chceš, voláš k nebesům.

Představ si, kdyby ti někdo tyto možnosti
najednou vzal,

kostely by se navždy zamkly,
všechny bible spálily

a na tvé rty by byla přiložena pečeť,
abys nemohl svědčit.

Tu bys měl pocit, že musíš do celého světa
volat: „Ale já miluji Ježíše Krista,
nemohu bez něj být,

chci jít do společenství jeho lidu,
chci tady mít jeho svaté slovo,
musím o něm vyprávět.“

Mám ho rád a neumím doložit všechny důvody, proč -
tak jako je neumím racionálně vypočítat,
když jde o můj vztah k matce.

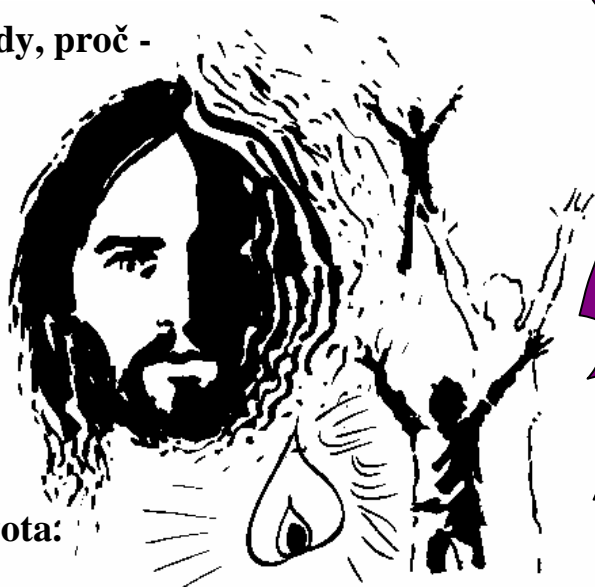
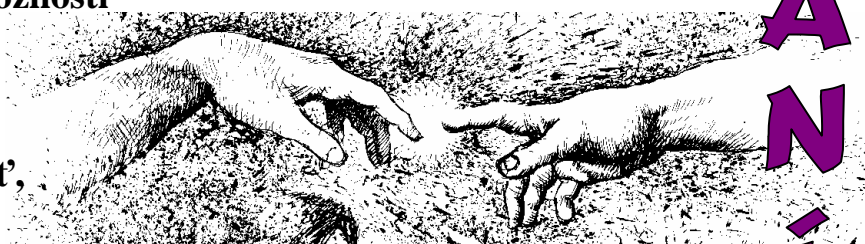
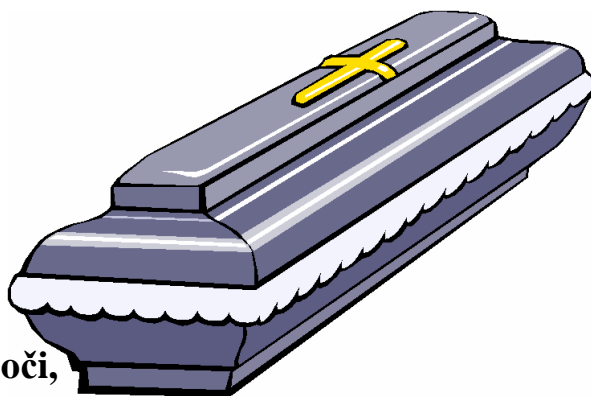
Vím jen to, že on pro mne dýchal,
on se pro mne obětoval,
bez něj bych byl jen tělo
a rostl bych jak dříví v lese,
omezen pouze svou časností,
která končí v černé hlíně
anebo ve spalovně krematoria.

Ale já se mohu s ostatními věřícími těšit
z jeho lásky, která mě přenáší ze smrti do života:

Odtud i mé vědomí dluhu:

Pane, jak se ti odvděčím?

Musím v tomto světě pro tebe pracovat. Amen.

ROZJÍMÁNÍ O SMRTI